

Colofon
Een geheimzinnige vondst

Eerste druk 2021

Omslag: Dominika Kramerova
© Casper van de Watering

Paperback: ISBN 97894-6328-408-0
eBook ISBN 97894-6328-411-0

Uitgeverij Boekenbent

Alle rechten voorbehouden/All rights reserved
Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar
gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, of op
welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toe-
stemming van de auteur-uitgever.

EEN GEHEIMZINNIGE VONDST

Casper van de Watering

Het was een lome zomeravond, 20 augustus 1985. Het vlakke land met de akkers leek zich onmetelijk uit te strekken. Aan de horizon tekenden zich de contouren van de nabijgelegen stad Breedam af: hoge flatgebouwen en rokende schoorstenen. Dichterbij zat een reiger, half verscholen in het hoge gras, roerloos in een sloot te staren. Er klonken stemmen van een tennisbaan. Een vliegtuig, nauwelijks hoorbaar trok een strakke witte streep in de grijsblauwe hemel. Verderop markeerde een rij hoge populieren de provinciale weg. Vandaar klonk het jankend geluid van een voorbijrazende motorrijder.

Het dorp Rietschoten leek uitgestorven. De vakantietijd had velen naar verre oorden verdreven. Je kon een kanon afschieten in de Dorpstraat, zo stil was het. Een eenzame fietser reed van de dijk de nieuwbouw in. Hij remde. Op het laatste moment schoot een zwarte kat in de heg bij Schuiling.

Net buiten het dorp was een rommelig terreintje. Ooit had er een fabriekje gestaan, iets met landbouwwerktuigen. De gemeente wilde daar nieuwbouw beginnen, maar de provincie had geen toestemming gegeven. De gebouwen waren half ingestort en overgroeid met onkruid. Er klonken stemmen op. Twee jongens waren op een open stuk aan het graven. Eén van hen stootte op iets, dat nog het meest op een oud doek leek. 'Wat is dit?' Zijn vriend riep: 'Doorgraven! Ga dieper en er omheen. Wacht, ik help je.' Beiden voelden dat er iets bijzonders stond te gebeuren. Driftig en nerveus groeven zij door. 'Het is een pop, ik zie een arm!' 'Nee! Nee!....' Hij trok wit weg. Het zweet parelde op zijn voorhoofd. Er gingen koude rillingen door zijn lijf. Hij had de schedel gezien met de uitstekende tanden.

De jongens, 9 en 11, renden in paniek naar huis en schreeuwden naar hun ouders: 'We hebben een dood kind gevonden!' Het leek wel of ineens het hele dorp wakker was geworden. Uit vele huizen renden

mensen naar de door de jongens aangegeven plek. Met gillende sirene reed de politiejeep naar de plaats des onheils. Twee agenten zetten met roodwit lint onmiddellijk het terrein rondom de vondst af. Drommen mensen verzamelden zich achter het lint. Zij wilden dichterbij de gegraven plek komen, maar de politie hield hen tegen met harde hand. 'Achter het lint blijven, zo kunnen we niet werken', riep Huibers. Iemand riep geëmotioneerd: 'Het is Lenneke, het kind van Tanja.....!' Een golf van ontzetting ging door de menigte.

De twee politiemensen werkten in hoog tempo. Het gevonden kinderlijkje werd in plastic gewikkeld en meegenomen.

Vijftien jaar geleden was heel Rietschoten opgeschrikt door de vermissing van de toen achtjarige Lenneke. Men vermoedde aanvallig verdrinking in de brede sloot, die het dorp aan de noordkant omzoomde. Dat was in het verleden vaker gebeurd. Officieel werd zij als vermist opgegeven, maar sommigen mompelden dat er een misdrijf was gepleegd. Een kort politieonderzoek had echter geen duidelijke indicaties in die richting opgeleverd. De zaak werd als afgedaan beschouwd.

Het gevonden lijkje, waarvan alleen het geraamte en verdroogde huidresten over waren gebleven werd nog diezelfde dag ter identificatie getoond aan Tanja, de moeder van Lenneke.

Ondersteund door vrienden strompelde een magere, bleke gestalte de ruimte binnen. De halfvergane kleertjes van het meisje waren naast het lijkje gelegd. Haar roze jurkje, wat Tanja de dag voor de verdwijning voor haar had gekocht, was vaal geworden en nog maar deels herkenbaar. Zij wendde in ongeloof haar hoofd af en prevelde zachtjes: 'Ja, dit was mijn meisje.....'

Tanja Draaijer was na de mysterieuze verdwijning van haar dochtertje, haar enige kind, weliswaar in Rietschoten blijven wonen, maar zij deed zoveel mogelijk de omgang met haar dorpsgenoten. Zij deed haar boodschappen in Breedam, waar zij ook haar werk had als verpleegster. Tanja behoorde tot de oorspronkelijke bevolking van Rietschoten, een streng-christelijke gemeenschap. Na haar scheiding van Jan Moerland, die tot dezelfde gemeenschap behoorde, waren de eerste problemen gekomen. Het was algemeen bekend, dat Jan tegen zijn zin had moeten instemmen met de scheiding. Hij werd, als trouwkerkganger, volledig in bescherming genomen door z'n geloofsgenoten. Tanja werd echter verstoten. Sommigen beweerden dat de duivel in haar was gevaren.

Na de verdwijning van Lenneke hadden de voormalige geloofsgenoten van Tanja zich stil gehouden. Hoewel sommigen zich lieten ontvallen, dat dit zeker de straf van God was. Voor Tanja was het leven bijna ondraaglijk geworden. Overal waar ze kwam werd ze beschimpt en bespot, een onhoudbare situatie. Enkele goede vrienden omringden haar weliswaar met zorg en aandacht, maar zij wilde het liefst weg uit Rietschoten. Haar povere inkomen stelde haar echter niet in staat te verhuizen.

- 2 -

Maartje Kok, negenentwintig jaar, werkte bij de politie op het hoofdkantoor in Breendam. Zij had tot nu toe alleen wat kleine zaakjes aanpakkt: winkeldiefstal, burenruzie, verkeersdelicten. Nu zij de opleiding 'Rechercheur' volledig en met goed gevolg afgerond had, zou ze voor het eerst zelfstandig aan de slag kunnen gaan. Plantinga, de commissaris van politie op het hoofdkantoor wilde haar de zaak "Lenneke Draaijer" geven, omdat hij dacht dat een vrouwelijke rechercheur hier de beste kansen had. Haar opdracht was kort en helder: "Zoek uit of sprake is van een misdrijf en zo ja, wie de dader is."

Voor Maartje was het van het grootste belang, dat zij deze zaak heel serieus aanpakte en tot een goed einde bracht, teneinde de onrust in het dorp weg te nemen. Zij besepte terdege, dat een en ander heel gevoelig lag en dat haar onderzoek een nieuwe belasting vormde voor de moegestreden Tanja.

Zij wist ook van de spanningen in het dorp tussen de oorspronkelijke, streng-christelijke bevolking en de zogenaamde nieuwkomers, de forensen, die werkten in de grote stad en een geheel andere levensstijl hadden.

Bestudering van het dossier had de volgende feiten opgeleverd:

- Op 29 augustus 1970 was door Tanja Draaijer de verdwijning van haar toen achtjarige dochtertje Lenneke gemeld.
- Zij was die dag met vriendinnetjes gaan spelen en mogelijk met één van hen meegegaan. Daarna was zij teruggegaan naar huis, maar niet komen opdagen.
- Verdrinking in de dorpsloot werd gevreesd. Hulpdiensten waren weken bezig geweest met dreggen, echter zonder resultaat.

- Tanja Draaijer was in 1968 gescheiden van haar man, Jan Moerland, aannemer in Rietschoten. Er waren aanwijzingen van huiselijk geweld. Hiervan was echter nooit aangifte gedaan. Jan Moerland was na de scheiding in een naburig dorp gaan wonen.

Na drie maanden vruchteloos speurwerk, waar ook de politiediensten van andere dorpen bij waren ingeschakeld, was de zaak afgesloten.

Haar eerste gesprek was met Toon Huibers, de plaatselijke politie-agent. Toon, achtenvijftig jaar, werkte al dertig jaar in Rietschoten. Hij kende het dorp als z'n eigen broekzak. Maartje vermoedde, dat hij haar met enige argwaan zou bejegenen. De bemoeienis van het hoofdkantoor met deze zaak kon als een teken van wantrouwen worden opgevat.

Het was nu twee dagen na de vondst van het lichaam. Maartje zette haar witte Volkswagen Golf voor het kleine, onopvallende gebouw. Toon Huibers kwam meteen naar buiten en liep met een vriendelijk gezicht en uitgestrekte arm naar haar toe. 'Welkom, ik heb net koffie gezet.'

De politiepost van Rietschoten, een dorp met zo'n tweeduizend inwoners werd normaal alleen door Huibers bezet. Bij speciale gelegenheden, zoals Oudejaarsviering en Koninginnedag kwam er versterking. Na de vondst van Lenneke Draaijer was Jan van der Laan, aspirant-agent, aan hem toegevoegd.

Het was warm en rokerig in het kleine kantoortje. Maartje had eigenlijk helemaal geen zin in koffie, maar liet dit niet merken. Huibers nam meteen het woord.

'Ja, Maartje, je moet weten, dat het hier al jarenlang geklooi is in het dorp. Christelijken en nieuwkomers, twee kampen, altijd sarren en schelden. Ik word er strontziek van. Burenruzies, vechtende vaders bij de voetbalwedstrijden, dronkenmanspraat in O-T...'

'Wat is O-T?'

'Ja, dat is het dorpscafé hier. Officieel heet het "Onder de Toren", maar..... iedereen noemt het O-T. Dat praat wat makkelijker, snap je. Waar was ik gebleven?'

Toon roerde in z'n koffie en kneep z'n ogen een beetje toe. Er speelde een bijna onzichtbare glimlach om zijn mond.

Maartje onderbrak hem weer. 'Heb jij enig vermoeden, wie dit gedaan zou kunnen hebben?'